

El gegant del pi

Vet aquí que una vegada hi havia, en un petit poble amagat entre muntanyes verdes i camps florits, un pi enorme. Aquest pi no era un pi qualsevol; era tan alt que semblava que volia fer pessigolles als núvols i tan ample que tots els nens del poble podien jugar a amagar-s'hi al voltant sense ser mai trobats.

Dins d'aquest pi viat, segons deia la gent del poble, un gegant. Però no un gegant com els que surten en altres històries, que són dolents i espanten la gent. No, aquest gegant era amable i tenia un cor tan gran com el seu pi.

El gegant del pi estimava sentir els ocells cantar i veure com els nens jugaven prop del seu pi. Però sempre ho feia en silenci, perquè no volia espantar ningú amb la seva gran mida.

Un dia, una nena petita i valenta anomenada Lia va decidir que volia conèixer al gegant. La Lia, amb un ram de flors a la mà, va caminar decidida fins al pi i va cridar: «Hola, senyor Gegant, soc la Lia. Us porto aquestes flors com a regal.»

De dins del pi, es va sentir una veu profunda i càlida que deia: «Moltes gràcies, petita Lia. Fa anys que ningú no m'havia parlat tan

amablement.»

La Lia i el gegant van començar a parlar i, aviat, van esdevenir bons amics. El gegant li va explicar històries de temps antics, de com havia vist créixer el poble i de com estimava la pau i la tranquil·litat que el pi li oferia.

La notícia de l'amistat entre la Lia i el gegant es va escampar pel poble, i aviat, tothom va voler conèixer al gegant amable que vivia dins del pi. Amb el temps, el gegant va esdevenir un amic per a tots al poble, i el pi es va convertir en un lloc de trobada on tothom era benvingut.